

og nærværende Pensionslov have. Dersom man vilde paastaae, at denne Retsfølelse ikke var tilstede hos den danske Embedsstand, saa troer jeg, at man vilde bedømme Embedsstanden fra et høist urigtigt Standpunkt, at man vilde gjøre en Besskyldning imod den, som man aldeles ikke kunde godtgjøre. Det er derfor, at jeg aldeles ikke kan være enig med den ærede Ordfører i, at den danske Embedsstand skulde betragte nærværende Lovforslag for saa ugunstigt; den danske Embedsstand hverken kan eller vil affee fra det, den derved har erhvervet, nemlig Retten til at faae Pension. Desuden kan man ikke, naar man vil bedømme et Lovforslag, saaledes som allerede den ærede Finanzminister har bemærket, tage en enkelt Bestemmelse ud, og sige, at den seer man paa med Misfornoielse; man maa tage det hele Forslag. Jeg skal i denne Henseende blot henlede Opmærksomheden paa, at der er et andet Moment, en anden Bestemmelse i Loven, som stiller sig langt anderledes, end som det forhen factist var Tilfældet under det absolute Herredømme, det er Enkernes Berettigelse til Pension. Det er indrømmet, og jeg troer ikke, det vil af Noget blive benægtet, at Enkernes Pension er stillet høiere i nærværende Pensionsforslag end tidligere; Enken er, saavidt mig bekjendt, aldrig bleven tilstaaet $\frac{1}{3}$ af Mandens Gage i Pension. Om der ogsaa der, af særlig Kongelig Raade, tidligere er steet en og anden Undtagelse, saa troer jeg dog ikke, at man vil kunne anføre dette som Grund mod den almindelige Sætning. Jeg troer derfor, at man urigtigt har sagt, at den danske Embedsstand er brøstholden ved nærværende Lovforslag. Det er, saaledes som alle Forholdene ere, vist af Bigtighed for den danske Embedsmand, at han, Dagen efterat han indtræder i Statens Tjeneste, er berettiget til Pension. Dette er et andet og, som jeg troer, meget vigtigt Moment, som man ikke maa overse. Jeg mener saaledes, at, naar der er blevet foreslaaet som

dringsforslag, at Scalaen for 50 Aar skulde forøges fra $\frac{2}{3}$ til $\frac{3}{4}$, saa bør man mere tage Hensyn til, hvorledes hele Lovudkastet stiller sig, og med Hensyn dertil troer jeg, at man bør blive staaende ved det, som er foreslaaet af Regjeringen, idet man dog ikke heller kan affee fra den Betragtning, at, hvis der tilstaaes en høiere Pension for 50 Aars Tjeneste, da turde dette vel føre med sig, at Embedsmændene ville forblive længere i Tjenesten, end det maa skee var ønskeligt, og at Ministeriet neppe vil forlange, at en Embedsmand skulde tage sin Afsted inden det 50de Aar. — Forsaavidt angaaer Udvalgets første Indstillingspunkt til § 3, som vel af det er taget tilbage, da skal jeg ikke opholde mig ved at gennemgaae dette Forslag, men kun henlede Opmærksomheden paa, at de Oplysninger, som ere meddeelte med Hensyn til at udfinde Middelalderen af 25 Aar, forekomme mig i statistisk Henseende at lide af betydelige Mangler. Der er nemlig kun oplyst om 78 Personer af den juridiske Stand, hvorledes de vare stillede i de Collegier, hvorunder de henhørte. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at i Aaret 1845 fandtes der i Danmark 623 juridiske Candidater, der havde Embeder, og 71, som havde Afsted fra Embeder. Nu vil jeg tillade mig at spørge, naar man her har et Antal af 700 Mænd, og kun kjender til, hvorledes det forholder sig med 78, om man saa fra disse 78 vil kunne udlede nogen almindelig Regel med Hensyn til alle de 700, saa meget mere som det er en bekjendt Sætning, at, naar man vil gjøre en Probabilitets Beregning, og Andet er det dog ikke med Hensyn til Spørgsmaalet om de 25 Aar, saa har man kun fuldkommen Sikkerhed, naar man kan udlede den af 1000 Tilfælde, og en nogenlunde Sikkerhed, naar man har 500 Tilfælde; men man vil vist ikke komme til et nogenlunde eller rimeligt og paalideligt Resultat, naar man kun har 78 Tilfælde at gaae ud fra.